

**Transdimensionar as marxes.
Sobre a creación poética**

Rafael Xaneiro

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

XANEIRO, RAFAEL (2011 [2010]). “Transdimensionar as marxes. Sobre a creación poética”. Edición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.

<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/315>>.

* Texto inédito até a súa edición en pdf en *poesiagalega.org*, dispoñíbel desde o 25 de xaneiro de 2011 a partir do arquivo facilitado polo autor/a ou autores/as.

TRANSDIMENSIONAR AS MARXES. SOBRE A CREACIÓN POÉTICA

Rafael Xaneiro

Cando unha bomba estoupa no centro da palabra poesía, que sucede?
Cando unha bomba estoupa no centro da palabra “[ ]”, que sucede?
Onde están as marxes?
U-los límites?
Que unen as fronteiras se separan? Que separan?
Habita o límite dentro da fronteira?

Habitaremos por sempre un mundo de disciplinas delimitadas? ...sesgadas? Ou apenas é un mapa o que tememos extraviar terrorificados perante a posibilidade de vérmonos cos pés no bordo, no abismal territorio inexplorado da liberdade creativa, da selva virxe das posibilidades innomeadas?

Cando nace, no espazo interseectivo da fronteira, unha posibilidade de ser, un fluxo que agroma do instante interactivo da diferenza: está condeado á vida ou debe morrer determinado por un axuste de realidade chantado sobre o reflexo das sombras na parede da caverna de Platón? Que nos dá ese instante, ese ínfimo territorio espazo-temporal aínda non descuberto? Talvez a posibilidade de soñar un novo mapa, sabedores de que tal regraxe nace para desaparecer? Ou será un sagrado anonimato, puro como a infancia, do que non esperando nada todo é posíbel? Intersticios, espazos de liberdade creativa, áreas de libre fluxo interactivo, Zonas Autónomas Temporarias...

No medio da rede, o poeta, é mediador. A rede está tensa e os peixes saltan con facilidade, tomando pulo para novos voos. Cabemos todos nesa malla imaxinaria, tan real como os nosos pensamentos? Ou só o que se describe a si mesmo como entrelazador de palabras... mundos... sentidos, ten a potestade de crear? A quen lle fala, a quen lle conta? Quen escoita? Sube o finxidor pola arañeira e propón, meigo, os códigos prohibidos da adiviña... Está preparado o receptor? Despoxado xa do disfraz de espectador, acepta o reto da co-creación? Entra no xogo? Aceptan os dous, en complicidade, esa interface? Quen move o xogo, quen xoga o xogo? Quen é a poesía? Talvez só un nome do directorio telefónico; sen enderezo, sen número... Referencial.

Ninguén, fóra do xogo, é quen de saber.